

Les receptes per sortir de la crisi procedents dels sectors empresarials i financers del nostre país, són les seves rànries i obsoletes 'solucions' habituals: reforma laboral i abaratiment de costos laborals.

Aquest és un país d'empresaris poc acostumats a arriscar el seu patrimoni per tal de gestionar les seves empreses, habituats a que el 'papà estat' els subvencioni la creació d'ocupació i les cotitzacions a la Seguretat Social i, per tant, on els costos socials directament sufragats pels empresaris són molt inferiors als dels països del nostre entorn.

Tot i això, el seu catàleg de propostes s'acaba aquí. En una època de guanys rècord com han estat els últims anys, dia sí dia també havíem de sentir com s'apel.lava contínuament a l'abaratiment de l'acomiadament (a això es refereixen eufemísticament quan parlen de reforma laboral) i reducció de salaris. Solucions que curiosament també plantegen actualment en un context de crisi extrema: atur, precarietat, baixos salaris... Com a metges matussers que recreen la mateixa medicina al malalt sigui quina sigui la malaltia, i finalment se'ls acaba morint.

La sortida de la crisi no passa per reduir la capacitat econòmica de la població, sigui via salarial o via pensions, perquè resulta imprescindible una revitalització de la demanda i el consum interns per tal de generar un increment d'activitat econòmica i d'ocupació. I aquesta última no depèn de l'abaratiment de l'acomiadament, una vella recepta ja aplicada a bastament durant anys, sense cap resultat aparent (l'Estat espanyol té l'índex de precarietat –entesa en tota la seva complexitat- més elevat d'Europa).

Només amb noves mesures que condueixin cap a un canvi de model econòmic i productiu, i amb una classe empresarial més implicada en la seva implantació, serem capaços de sortir amb millors condicions de la crisi.

Un canvi de model que només s'ha plantejat durant anys i, en solitari, per l'esquerra transformadora que representem la coalició ICV-EUiA, i que ara tots reclamen formalment com a propi, sense aplicar-lo en la seva integritat, sinó com una mera operació de màrqueting electoral.

Cal posar l'economia al servei de les persones, enlloc de les persones al servei de l'economia.

Núria Lozano

Responsable de l'Àrea del Món del Treball d'EUiA i candidata número 2 d'ICV-EUiA a les europees